

SCRISOARE CIRCULARĂ

Decembrie 2016

Doresc să-i salut din adâncul inimii pe toți frații și pe toate surorile din întreaga lume în scumpul și sfântul Nume al lui Isus Hristos, Domnul nostru, cu textul din 1Cor. 4:1-2:

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui”. În acest fel se prezintă Pavel pe sine și pe toți adevărații slujitori ai lui Hristos.

Ce privilegiu să fii așezat în slujbă de Domnul Însuși (1Tim. 1:12)! Ce privilegiu să-ți fie încredințate tainele lui Dumnezeu vestite atunci prin slujba apostolilor și în timpul nostru prin slujba fratelui Branham și descoperite nouă prin Duhul Sfânt! Ce privilegiu să-ți fie îngăduit să porți cu adevărat mesajul în toată lumea – unora spre chemare afară, altora spre mărturie!

Cel mai important mesaj dinaintea revenirii lui Hristos este: *„Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”*. (Mat. 25:1-13). Apostolul Ioan, cel care a primit ultima descoperire, a scris: *„Apoi mi-a zis: «Scrive: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!» Apoi mi-a zis: «Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!»”*. (Apoc. 19:7-9). Amin.

Următoarea pildă se potrivește sută la sută în timpul nostru: *„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelarele și au ieșit în întâmpinarea mirelui”*. (Mat. 25:1).

În această pildă este spus dinainte de către Însuși Domnul că doar cinci din cele zece fecioare, adică jumătate din cei ce au auzit ultima chemare a Mirelui, vor fi gata și vor intra la ospățul de nuntă.

La vremea când Mirele vine să-i ia Acasă pe ai Săi, se împlinesc următoarele: *„Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp,*

unul va fi luat, și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată, și alta va fi lăsată". (Mat. 24:40-41). Unul va fi luat sus și altul va fi lăsat jos.

Zece fecioare ies să-L întâmpine pe Mire: cinci sunt gata și intră la ospățul de nuntă, iar cinci sunt lăsate să stea în fața unei uși închise. Și din nou vine puternica atenționare: „*Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru*”. (Mat. 24:42); și încă o dată: „*De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți*”. (Mat. 24:44).

Conform celor spuse de Domnul Însuși, doar jumătate vor rămâne cu adevărat credincioși până la sfârșit și vor intra la ospățul de nuntă. În făgăduința pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Avraam (Gen. 15:5-6, Gen. 22:15-18), sunt cuprinși răscumpărații din toate timpurile, începând de la Adam, și ei vor fi o gloată care nu se poate număra, ca stelele cerului (Rom. 4:18).

În Mat. 24 găsim scris despre lucrurile care se vor întâmpla înaintea revenirii lui Hristos. Acolo se vorbește despre dezastre naturale, războaie, cutremure și foamete la fel și despre hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Cu privire la Evanghelie se spune: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul*”. (Mat. 24:14).

Semnul din timpul nostru, care poate fi observat de oricine, este întoarcerea lui Israel, așa cum este spus în pilda smochinului (Mat. 24:32). De fapt, Dumnezeu le-a făgăduit deja în Ezech. 11:17: „*De aceea să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Vă voi strânge din mijlocul popoarelor, vă voi aduna iarăși din țările în care sunteți risipiți și vă voi da țara lui Israel»*”.

De aceea a spus Domnul nostru în Mat. 24:33: „*Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că revenirea lui Hristos este aproape, este chiar la ușă*”.

Starea lumii va fi la fel ca cea de pe vremea Sodomei și Gomorei și ca cea din zilele lui Noe (Mat. 24, Mar. 13). Schimbarea accelerată a climei și încălzirea globală au dus la condiții

meteorologice total nefavorabile care-i înspăimântă pe oameni, după cum este scris: „...*Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor*”. (Luca 21:25b).

În domeniul duhovnicesc se aplică Mat. 24:45-47. Hrana duhovnicească este distribuită la vremea potrivită, ea fiind în directă legătură cu învățătura biblică. „...*te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături pe care ai urmat-o până acum*”. (1Tim. 4:6). Un om trimis de Dumnezeu știe ziua și ora când a primit însărcinarea și împlinește cu exactitate ceea ce i-a fost poruncit să facă. Un slujitor rău (vers. 48-51) se pune singur în slujbă, n-are nicio însărcinare și nu poate dovedi nicio chemare. Un amestec sau vreo confuzie nu sunt cu putință. Un slujitor adevărat nu s-a schimbat niciodată într-unul fals și un slujitor rău nu a devenit niciodată unul credincios. Moise n-a devenit niciodată un Balaam și Abel n-a apucat niciodată calea lui Cain.

Acest pasaj este urmat imediat de pilda celor zece fecioare din Mat. 25:1-13. Ceea ce este scris în această pildă își găsește împlinirea acum și până chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Fecioarele înțelepte au lămpile arzând și ulei în vase. Lămpile celor nechibzuite se sting din lipsă de ulei – plinătatea Duhului – și lor li se spune: „Mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn, căci și ei vorbesc despre Duhul în adunările lor carismatice”. Cele înțelepte nu se lasă abătute și atrase de nimic: ele vor intra la ospățul de nuntă ca o mireasă curată și apoi se va închide ușa. Următorul lucru se împlinește cu ele: „*Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat*”. (Rom. 5:5).

Cele nechibzuite, care așteaptă și ele revenirea lui Hristos și răpirea, vor striga în culmea dezamăgirii: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” „*Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc!»*”. (Mat. 25:12).

La Dumnezeu nu este posibil vreun amestec nici în cer și nici pe pământ. Fiecare sămânță dă rod după soiul ei. Doar cei cu inima curată Îl vor vedea pe Dumnezeu; doar cei ce sunt umpluți cu Duhul

făgăduinței (Fapte 2:38) și sunt pecetluiți de Duhul Sfânt care a fost făgăduit (Ef. 1:13) vor intra în slavă: „*Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului*”. (Apoc. 21:27).

Așa cum a fost încă de pe vremea apostolilor la fel este și în timpul nostru: mai întâi iese Cuvântul și apoi vine interpretarea. „*Se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor*”. (Fapte 20:30). Fecioarele nechibzuite vor crede și interpretările, pe când cele înțelepte vor asculta doar Cuvântul original, îl vor crede și vor rămâna în el.

Un lucru este sigur: niciun învățător fals nu va fi răpit – „*Dar cel ce vă tulbură va purta osânda, oricine ar fi el*”. (Gal. 5:10b) – și nici cei ce se lasă înșelați, pentru că și ei „*...au părăsit calea cea dreaptă și au rătăcit...*”. (2Petru 2:15).

În cartea Apocalipsei putem citi chiar de la început: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*”. (Apoc. 1:3). Toate lucrurile care nu sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu sunt doar interpretări pe care noi ca Mireasa-Cuvântului nu le putem crede și cu atât mai puțin să le păzim.

În ultimul capitol al cărții găsim aceeași atenționare însoțită de o binecuvântare: „*Și iată, Eu vin curând! – Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!*”. (Apoc. 22:7).

Mireasa spune doar ceea ce a descoperit Duhul din Cuvânt: „*Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!», și cine aude să zică: «Vino!», și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!*”. (vers. 17).

Apoi vine avertizarea valabilă până la sfârșit: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta*”. (vers.18).

Toate învățăturile care sunt numite „descoperiri deosebite”, dar care nu pot fi găsite nicăieri în Biblie nu sunt altceva decât învățături false care au fost adăugate la mărturia încheiată și pecetluită a lui

Dumnezeu. Ceea ce nu este conținut în mărturia Bibliei este nebiblic; ceea ce nu este scris în testamentul divin, nu este de la Dumnezeu. Pavel a trebuit chiar să scrie în Gal. 1:8: „*Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*”.

Oricine adaugă ceva la Cuvântul lui Dumnezeu este amăgit, predică un alt Isus și o altă evanghelie și este înșelat (2Cor. 11:3). Domnul n-ar putea spune niciodată falșilor învățători: „*Veniți la Mine, voi cei binecuvântați!*” Așa ceva este absolut imposibil pentru că Dumnezeu este adevărat; El a despărțit lumina de întuneric. Pe cât de sigur a trimis Domnul pe slujitorul și prorocul Său William M. Branham cu un mesaj scriptural, pe atât de sigur am fost noi aduși înapoi la Dumnezeu și la Cuvântul Său care a fost la început. Mesajul curat al Cuvântului ne-a fost vestit și el aduce la existență o Mireasă curată a Cuvântului. Toți cei ce cred ce zice Scriptura și așa cum zice Scriptura fac parte dintre fecioarele înțelepte. Aleșii nu pot fi înșelați de nicio interpretare. Ei sunt în Cuvânt și Cuvântul este în ei. Binecuvântat este predicatorul care în adevăr poate spune: „*Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului...*” (1Tes. 4:15a). Următoarele cuvinte sunt valabile pentru astfel de predicatori: „*Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii*”. (1Ioan 4:6). Amin! Amin!

In Duh și în adevăr

AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „*Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr*”. (Ioan 4:23-24).

Doar cel ce este cu adevărat în adevăr poate fi sfințit în adevăr și se poate închina lui Dumnezeu. Domnul Însuși S-a rugat pentru ai Săi: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*”. (Ioan 17.17). În predica sa „Sămânța discordiei” din 18 ianuarie 1965, fratele Branham a făcut introducerea în tema predicii prezentând pilda

celor două feluri de semințe care au fost semănate (Mat. 13:24-30). În versetele 36-43, Domnul a lămurit ucenicilor Săi înțelesul pildei. Adevărata sămânță a lui Dumnezeu pe care Domnul a semănat-o răsare în copiii Împărăției ca grâu pe care El îl va strânge în hambarul Său ceresc (Mat. 3:12, Mat. 13:30).

Neghina este sămânța discordiei semănată de vrăjmaș. Fratele Branham a văzut într-o viziune un semănător îmbrăcat în alb care semăna sămânța bună; imediat în spatele lui a venit un alt semănător îmbrăcat în negru care a semănat neghina. Ambele semințe au răsărit și amândouă au primit aceeași ploaie. Așa cum Răscumpărătorul a fost Cuvântul făcut trup și descoperit (Ioan 1:14), la fel cei răscumpărați sunt cu siguranță Cuvântul-Sămânță care-I slujește Lui (Ps. 22:30, Is. 53:10). Fratele Branham a spus literalmente: **„Orice lucru care nu este în concordanță cu Cuvântul este sămânța discordiei”**.

Nicio minciună nu vine din adevăr (1Ioan 2:21). Cine asociază pe Dumnezeu și pe prorocul trimis de El cu diferitele învățături false (pe care nu le putem prezenta în detaliu aici) este stăpânit de un duh de minciună. William Branham a fost un om trimis de Dumnezeu. Dar ce se face cu el și cu afirmațiile lui? Slăvirea oricărui om este o hulă și o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Adevărații închinători de pretutindeni se închină lui Dumnezeu numai în Duh și în adevăr.

Un slujitor trimis de Dumnezeu va predica numai Cuvântul și nu citate scoase din context. În 2Tim. 4:2, Pavel poruncește lui Timotei, tovarășul său de slujbă, să predice doar Cuvântul. Imediat după aceea el spune: *„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”*. (2Tim 4:3-4). Aceasta se potrivește cu ceea ce a spus Domnul Însuși: *„Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenesti”*. (Mat. 15:9).

Toți adevărații slujitori ai lui Dumnezeu predică Cuvântul și dau mai departe hrana duhovnicească care este în legătură cu voia lui Dumnezeu (Ioan 4:34). Noi predicăm pe Isus Hristos cel răstignit și evanghelia deplină care este puterea lui Dumnezeu (1Cor. 1:18), la fel

cum au făcut-o apostolii și fratele Branham. Mesajul pentru această cea mai importantă perioadă de timp a Bisericii ajunge acum clar ca cristalul în întreaga lume. Se descoperă cu adevărat cine se închină lui Dumnezeu în Duh și în adevăr și de asemenea cine crede și se închină greșit, trecând pe lângă Dumnezeu.

Credință și ascultare

„Prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile”. (Rom. 1:5).

În toate vremurile oamenii a trebuit să se decidă între a crede ceea ce a spus Domnul Dumnezeu slujitorilor Săi și a fost vestit de aceștia din însărcinarea Lui sau a o respinge prin necredință. Acest AȘA VORBEȘTE DOMNUL este încă valabil: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”.* (Ioan 13:20). La fel și *„Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi”.* (Ioan 15:20). O însărcinare cerească este în directă legătură cu cea mai mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu cu privire la Biserică.

Lui Dumnezeu Îi poate părea rău ca l-a făcut pe om: *„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui”.* (Gen. 6:5-6). Dar Lui nu-I pare rău pentru o chemare; cu privire la o chemare, este scris în mod special în Rom. 11:29: *„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”.*

În Ex. 3 și 4 găsim chemarea lui Moise, atunci când îngerul Domnului i s-a arătat în rugul aprins. Moise a putut spune atunci: *„Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi...”* . (Ex. 3:13). *„Moise a răspuns și a zis: «Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: ‘Nu ți S-a arătat Domnul!’»”* . (Ex. 4:1). Întotdeauna este vorba despre credința celor ce ascultă. *„Dacă **nu te***

vor crede», a zis Domnul, «și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de al doilea semn»”. (Ex. 4:8).

Orice om din multele denominațiuni și religii are un anumit fel de credință. Chiar și dracii cred și se înfioară (Iac. 2:19). Totuși, în Împărăția lui Dumnezeu este vorba întotdeauna de a crede **ceea ce a spus și a făgăduit Dumnezeu cu adevărat**. La fel este cazul și cu fratele Branham căruia i s-a spus „**Dacă îi vei face pe oameni să te creadă și vei fi sincer când te rogi, atunci nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici chiar cancerul**”. Înaintea fiecărui serviciu de vindecare corul cânta: „Numai să crezi, numai să crezi; toate-s posibile, numai să crezi”. Citim în Mat. 13:58 că în propriul Său oraș, Nazaret, Domnul nostru *n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor*.

Necredința este cel dintâi păcat și își are originea în grădina Eden. Fratele Branham a accentuat cu putere acest lucru de multe ori. Avem aici trei citate din anii 1953, 1956 și 1960 cu privire la această temă.

„**Iartă-ne păcatul necredinței, care este păcatul de la început și singurul păcat. Dumnezeu să ne ajute astă seară să fim credincioși și să credem**”. (9 mai 1953, Jonesboro).

„**Dați-mi voie să v-o arăt din Cuvânt. Când diavolul L-a întâlnit prima dată pe Isus Hristos, el s-a îndoit. Îndoiala vine întotdeauna de la diavolul. De acolo a venit primul păcat. Nu există alt păcat decât îndoiala. Necredința este păcatul de la început și singurul păcat. Preacurvia nu este un păcat; fumatul nu este un păcat; a te îmbăta nu este un păcat. Toate acestea sunt însușiri ale necredinței**”. (22 iulie 1956, Shreveport).

„**Iubite prieten, o viață imorală nu este păcat. A bea whisky nu este păcat; a preacurvi nu este păcat. Tu le faci pentru că nu ești credincios. Acestea sunt însușiri ale necredinței. Tu le faci pentru că nu ești credincios. Dacă ai fi credincios, nu ai face aceste lucruri. Așa că există un singur păcat original și acesta este necredința. Scriptura spune: «Cine nu va crede va fi osândit»** (Mar. 16:16)”. (10 ianuarie 1960, Tifton).

După predicile despre cele șapte peceți ținute în luna martie, anul 1963, fratele Branham s-a referit adesea la Eva, care a plecat urechea la ceea ce i-a spus șarpele. El a făcut de multe ori comparația cu Apoc. 22:18-19: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*”.

Ascuns în chipul șarpelui, Satana s-a apropiat de Eva și i-a semănat îndoiala față de ceea ce Domnul Dumnezeu îi spusese lui Adam: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?*” Poate chiar a întrebat-o: „*Ai auzit-o tu cu urechile tale? Ai fost de față când i-a vorbit?*” Astfel a ajuns Eva sub influența Satanei. Pavel a scris: „*Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii*”. (1Tim. 2:14).

Referindu-se la credință Domnul nostru a spus: „*De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; **căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre***”. (Ioan 8:24). După învierea Sa, El a muștrănat necredința ucenicilor: „*În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a muștrănat pentru **necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat***”. (Mar. 16:14).

Necredința este păcatul originar. Cine nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos (Rom. 3:4). În Evr. 3:12 citim o atenționare foarte serioasă: „*Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și **necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu***”.

Trecerea lui Israel prin Marea Roșie și felul supranatural în care au fost hrăniți cu mană în deșert au fost trăiri deosebit de puternice: „*Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți*”. (Evr. 11:29). Dar care a fost sfârșitul multora dintre ei? „*Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustiu... Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit*”.

sfârșiturile veacurilor”. (1Cor. 10:5-11). Pentru o cercetare personală corespunzătoare este necesar ca fiecare să citească 1Cor. 10:1-15. În Evr. 3:19 este făcut un cuprins în următoarele cuvinte: „*Vedem, dar, că n-au putut să intre din pricina necredinței lor*”.

Mai întâi credința și apoi ascultarea peste care se odihnește plăcerea lui Dumnezeu. Credința este biruința, necredința, înfrângerea. „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*”. (Rom. 5:19). Cine vrea să afle mai mult despre consecințele necredinței poate să citească Romani cap. 11.

Credința și ascultarea ne pun în legătură cu Dumnezeu; necredința și neascultarea ne separă de Dumnezeu. Credința în Isus Hristos duce la ascultare, necredința duce la neascultare. „*Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea (încăpățânarea – biblia King James) nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi*”. (1Sam. 15:23).

Acum se arată cine-L crede cu adevărat pe Dumnezeu ca și Avraam „*După cum este scris: «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri». El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi*”. (Rom. 4:17, Gen. 17:5). Un om poate crede doar atunci când Dumnezeu îi vorbește prin Cuvânt. Oricine este stăpânit de necredință arată de fapt că este încă sub influența celui rău.

Avraam L-a crezut pe Dumnezeu (Rom. 4:17). „*Unul dintre ei a zis: «La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu»*”. (Gen. 18:10). Și el a primit fiul făgăduit. Avraam a fost ascultător: „*Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune»*”. Gen. 22:2). „*Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi*”. (Evr. 11:19).

„*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită*”. (Iac. 2:21-24).

Necredința semănată prin îndoială a făcut ca Eva să fie amăgită și apoi Adam a cunoscut-o și el pe Eva, soția lui. Ca rezultat, au apărut două semințe diferite, Cain și Abel. Amândoi erau religioși, amândoi credeau în același Dumnezeu, amândoi au zidit câte un altar și și-au adus jertfele. Cu toate acestea, ei au fost total diferiți încă de la naștere. Dumnezeu a privit cu plăcere și a primit jertfa lui Abel, care era un miel, dar l-a lepădat pe Cain și jertfa lui adusă din roadele pământului (Gen. 4:1-8).

Toți credincioșii mesajului cunosc ce s-a întâmplat în grădina Eden. Dar acum este vorba de timpul prezent. Satan a pus sub semnul întrebării ceea ce i-a fost spus fratelui Branham, și anume, că mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos. Satan a pus sub semnul întrebării faptul că mesajul va fi dus în toate părțile lumii după plecarea lui. Pentru noi, cei care trăim acum, este scris: „*Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite*”. (1Ioan 3:11-12). Dragostea divină este legătura desăvârșirii (Col. 3:14, 1Cor. 13).

Dumnezeu trebuie să-Și găsească plăcerea în cei ce vor să fie răpiți, așa cum a fost cu Enoh, care a umblat cu Dumnezeu (Gen. 5:24, Evr. 11:5). Nu începutul, ci sfârșitul este încoronat (2Tim. 4:8).

A 500-a aniversare a Reformei

Din 31 octombrie 2016 până în 31 octombrie 2017, Biserica Protestantă sărbătorește a 500-a aniversare a Reformei prin Martin Luther. Comemorarea Reformei este ținută nu doar în Germania, ci și în toată lumea. Chiar și Biserica Catolică se alătură sărbătoririi: președintele Conferinței Episcopale germane, cardinalul Reinhard Marx și președintele Consiliului Bisericii Evanghelice din Germania (EKD), episcopul dr. Heinrich Bedford-Strohm au căzut de acord ca ambele biserici să sărbătorească aniversarea printr-o serie de evenimente comune. Prin aceasta se vedește „unirea credinței”.

La nivel global, sărbătorirea celei de a 500-a aniversări a Reformei a început în orașele suedeze Lund și Malmö – în țara în care

acum 70 de ani a fost înființată Federația Luterană Mondială. Președintele Federației Luterane Mondiale, episcopul dr. Munib A. Younan și capul Bisericii Catolice au sărbătorit pe stadionul din Malmö împreună cu 10.000 de participanți. Cu ocazia unui serviciu ecumenic comun de rugăciune în catedrala luterană din Lund, Papa Francisc a ținut o scurtă cuvântare pe care a început-o cu versetul din Ioan 15:4: „*Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi*”. În orașul Lund, pe 31 octombrie 2016, Papa Francisc și episcopul Younan au mai semnat și o declarație comună prin care se face o chemare de trecere de la conflict la împărtășirea comună. Declarația comună începe de asemenea cu versetul din Ioan 15:4: „*Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți să aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine*”. În declarație se vorbește despre reconciliere și vindecarea rănilor pe care și le-au pricinuit unii altora și se recunoaște că „ceea ce-i unește este mai puternic decât ceea ce-i desparte”. Ambele părți se angajează să înlăture obstacolele cu scopul de a se ajunge la o unitate ecumenică deplină. Ținta este împărtășirea comună. Prin eforturile lor conjugate, ei se deschid „puterii dumnezeului triunic”, cum îi spun ei.

Unitatea deplină și concretă își va găsi exprimarea în celebrarea euharistiei catolice împreună cu împărtășirea protestantă. Totuși, cele două biserici sunt fundamental diferite în acest punct, așa cum reiese foarte clar din catehismul Heidelberg. La întrebarea 80 referitoare la cina Domnului: masă pentru aducerea aminte (1Cor. 11:25), nu o jertfire reînnoită.

Întrebarea 80:

Prin ce diferă cina Domnului de euharistia romano-catolică?

Răspuns:

Cina Domnului ne atestă

că toate păcatele noastre sunt complet iertate

prin jertfa unică a lui Isus Hristos,

săvârșită de El însuși pe cruce

o dată pentru totdeauna.

Ea ne mai atestă

că Duhul Sfânt ne alțiește în Hristos,

Cel care acum, trupește

se află în cer la dreapta Tatălui

și acolo vrea El ca noi să l ne închinăm.

[Pe când euharistia învață

că cei vii și cei morți

nu au păcatele iertate

prin suferința lui Hristos,

dacă Hristos nu mai este jertfit zilnic

pentru ei de către preot.

Ea mai învață

că Hristos este prezent trupește

sub formă de pâine și vin

și prin acestea trebuie să ne închinăm Lui.

Astfel euharistia nu este altceva

decât o negare a jertfei unice

și a suferinței lui Isus Hristos

și o idolatrie blestemată.]

Cred cu adevărat purtătorii de cuvânt luterani ceea ce a învățat reformatorul? A citit vreunul din ei prefața la prorocul Daniel din ediția 1545 a Bibliei? Și-a dat vreunul din ei seama ce înțelegere și viziune profetică a avut Luther în acel timp? În introducere, el a descris foarte bine cele patru imperii mondiale care sunt menționate în cartea prorocului Daniel: Imperiul Babilonian, Imperiul Medo-Persan, Imperiul Grec și Imperiul Roman care a început în anul 63 înainte de Hristos.

Toate publicațiile religioase, chiar și ziarele cotidiene și revistele săptămânale tratează tema Reformei. Nu este ținta finală unificarea tuturor religiilor mondiale sub Roma, orașul așezat pe șapte coline – Vaticanul? N-a fost semnat Tratatul Roman în Vatican pe 25 martie 1957? Este mult dorita Nouă Ordine Mondială deja atât de aproape? Toate acestea trebuie spuse pentru că fac parte din prorocia biblică în împlinire sub ochii noștri. Noi am ajuns în timpul de sfârșit și totul se împlinește așa cum a fost spus dinainte în prorocia biblică.

În rugăciunea Sa de mijlocire din Ioan 17, Răscumpărătorul cu siguranță nu S-a rugat pentru unificarea a două biserici sau a tuturor religiilor, ci pentru unitatea răscumpărăților: „*Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume... Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una...*” (Ioan 17:14+23). El este vița și toți credincioșii cu adevărat născuți din nou sunt mlădițe în care se descoperă viața divină ca rod al viței. Unitatea celor răscumpărați are loc sub Hristos, Capul Bisericii care a fost înființată acum 2000 de ani în ziua Cincizecimii la Ierusalim, conform Fapte cap. 2. Biserica de stat din Imperiul Roman a fost instituită de primul sinod de la Niceea în anul 325 după Hr. Reforma făcută prin Luther, Melancton, Zwingli, Calvin și înaintașii lor Wycliff și Hus a fost străpungerea înnoirii duhovnicești din acel timp. Și în trezirile următoare ale metodiștilor, baptiștilor și până la trezirea penticostală din timpul nostru Duhul lui Dumnezeu a fost la lucru. Credincioșii biblici nu se întorc la Roma sau Niceea, ci la Ierusalim. Preocuparea este întoarcerea la Dumnezeu și Cuvântul Lui. Prin ultimul mesaj dinaintea revenirii lui Hristos, credincioșii sunt aduși înapoi la creștinismul original. Noi am ajuns în acea perioadă de

timp în care are loc chemarea afară, restituirea și pregătirea. Noi avem posibilitatea să luăm parte la ceea ce face Dumnezeu în prezent și să așteptăm iminenta revenire a lui Hristos.

Întoarcerea evreilor în țara lor

Istoria poporului evreu este plină de necaz. După ce au fost împrăștiați în întreaga lume acum 2000 de ani din țara pe care le-o dăduse Dumnezeu, statul evreu există din nou de când a fost reînființat în anul 1948. Timp de secole evreii au fost considerați o minoritate străină și grup religios. Au trebuit să trăiască în ghetouri. Le-a fost negat dreptul de a fi recunoscuți ca popor. La primul Congres Sionist Mondial ținut la Basel în 1897 sub președinția lui Theodor Herzl, ei s-au constituit din nou ca națiune și au cerut să aibă propriul lor stat.

Pe 2 noiembrie 1917, ministrul de externe britanic Lord Arthur James Balfour a informat Mișcarea Sionistă despre decizia guvernului său de a ajuta la „crearea în Palestina a unui cămin național pentru poporul evreu”. În anul 1922, Marii Britanii i-a fost acordat mandatul asupra întregii Palestine. Pe 29 noiembrie 1947, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a adoptat următoarea rezoluție: „Teritoriul aflat sub mandat britanic va fi divizat prin formarea unui stat arab și a unui stat evreu”. Pe 14 mai 1948, David Ben Gurion a proclamat înființarea Statului Israel.

„Când Israelul a fost fondat în anul 1948, țara avea aproximativ 806.000 de locuitori. 68 de ani mai târziu, în anul 2016 de ziua independenței Statului Israel erau 8,522 milioane conform statisticilor oficiale”. (Din revista „Israel Today” – iunie 2016).

Dumnezeu a dat multe făgăduințe poporului Israel, printre care și cele referitoare la țara făgăduită. Ierusalimul este menționat în Biblie de 780 de ori iar muntele Sion de 157 de ori și întotdeauna în legătură cu poporul Israel. Împrăștieră și întoarcerea lor au fost și ele spuse dinainte în prorocia biblică. Iată ce spune Biblia în această privință:

„Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor”. (Luca 21:24).

„Ci se va zice: «Viu este Domnul care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care îi risipisem!» Și vor locui în țara lor.” (Ier. 23:8).

„...ia seama la calea, la drumul pe care l-ai urmat... Întoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea care sunt ale tale!”. (Ier. 31:21).

„Vă voi strânge din mijlocul popoarelor, vă voi aduna iarăși din țările în care sunteți risipiți și vă voi da țara lui Israel.” (Ez. 11:17).

„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră”. (Ez. 36:24).

„Dar, după ce Domnul Își va împlini toată lucrarea Lui pe muntele Sionului și la Ierusalim...”. (Is. 10:12).

„Luna va fi acoperită de rușine, și soarele, de groază; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui”. (Is. 24:23).

Conform Osea 9:10, smochinul este pomul prin care este simbolizat Israelul: „Am găsit pe Israel ca pe niște struguri în pustiu, am văzut pe părinții voștri ca pe cele dintâi roade ale unui smochin în primăvară...”.

„De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape”. (Mat. 24:32, Mar. 13:28).

Această dezvoltare cu privire la Israel o putem vedea împlinită în fața ochilor.

Scrisoarea Lordului Balfour a rămas în istorie ca „Declarația Balfour” și este privită ca bază a înființării Statului Israel. Autoritatea Națională Palestiniană din Ramallah a anunțat de curând că vrea să pornească lupta împotriva Declarației Balfour începând din 2 noiembrie 2016 și până în 2 noiembrie 2017 când se aniversează 100

de ani de la emiterea ei. Ei vor să întreprindă acțiuni legale împotriva acestei declarații și pretind Londrei despăgubiri.

Noi credem că Dumnezeu a adus înapoi pe poporul Său în țara făgăduită ca să împlinească planul Său pentru timpul sfârșitului. Acesta nu poate fi schimbat câtuși de puțin de un proces intentat de un grup etnic care s-a constituit abia în anul 1968 – deci la 51 de ani după Declarația Balfour.

Dumnezeu a anunțat judecata asupra tuturor națiunilor care se vor ridica împotriva lui Israel: *„Voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea”*. (Ioel 3:2).

Cea mai recentă rezoluție UNESCO care identifică Muntele Templului ca pe o „moștenire culturală a Palestinei” și pe Israel ca „forță de ocupație”, arată cât de grav pot fi loviți oamenii cu orbire. Muntele Templului a fost cunoscut mai întâi ca muntele Moria din Vechiul Testament (Gen. 22:2) și apoi ca țarina lui Ornan iebusitul. David a cumpărat întreaga regiune muntoasă cu 600 de sicli de aur (1Cr. 21:25) și a declarat în 1Cr. 22:1: *„Aici să fie Casa Domnului Dumnezeu și aici să fie altarul arderilor de tot pentru Israel”*. Până la distrugerea sa de către romani în anul 70 d. Hr., al doilea Templu din Ierusalim a fost localizat pe acel teren.

Făgăduința că cel de-al treilea Templu va fi construit pe aceeași temelie pe care au stat primul și al doilea Templu se va împlini pentru că în Apoc. 11:1, în legătură cu slujba celor doi proroci, este măsurat Templul nou construit.

Noi trăim într-o vreme când prorocia biblică se împlinește sub ochii noștri, chiar dacă lumea nu-și dă seama de aceasta. Ferice de cei care recunosc semnele timpului, cu adevărat, timpul de sfârșit!

Dumnezeu este credincios în toată lucrarea Lui

În contextul planului de mântuire, slujba fratelui Branham a avut o mare însemnătate pentru Biserica lui Isus Hristos. El a fost trimis ca prorocul făgăduit în Mal. 4:5-6 cu un mesaj, fapt confirmat de Domnul în Mat. 17:11 și Mar. 9:12: „*El le-a răspuns: «Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile...»*”. Slujba lui Ilie nu a fost una teoretică, ci a fost o realitate. El a chemat poporul lui Dumnezeu pe muntele Carmel, a rezidit cu 12 pietre altarul care fusese dărâmat și a pus jertfa pe el. Apoi el s-a rugat, Dumnezeu a răspuns în mod vizibil și inimile copiilor lui Israel au fost întoarse încă o dată la Dumnezeu (1Împ. 18:21-40).

Slujba pe care Dumnezeu a dat-o fratelui Branham a fost extraordinară și eu am trăit-o personal ca martor ocular și auditiv. Credinciosul Domn l-a luat pe mesagerul Său, dar mesajul biblic este încă vestit. Faptul că Domnul m-a însărcinat nu a fost decizia mea. Nici nu am fost întrebat dacă vreau să merg.

Plin de recunoștință privesc în urmă la un an binecuvântat în slujba Domnului. Dumnezeu este credincios. El a dăruit har și putere ca să predic Cuvântul Său și să-l port în toată lumea. Da, El a confirmat însărcinarea și toți cei ce cred se bucură de ea. De fapt, Domnul a spus dinainte că El va trimite o foame după auzirea cuvintelor Lui (Amos 8:11). El Însuși mi-a poruncit pe 19 septembrie 1976: „**Slujitorul Meu, Eu te-am rânduit conform Matei 24:45-47 ca să distribui hrana**”. Aceste versete se împlinesc sub ochii noștri și masa Domnului nu a fost niciodată așa de bogată cum este în timpul nostru.

Cuvintele adresate fratelui Branham din norul supranatural „**Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premeargă prima venire a lui Hristos, la fel ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos**” s-au împlinit pe deplin. Prin acest mesaj, credinciosul Domn a așezat din nou toate lucrurile. Învățătura celor doisprezece apostoli (Fapte 2:42) a fost vestită din nou. Așa cum mesajul a fost așezat în mod desăvârșit în rânduiala sa divină în Cuvânt, la fel toți credincioșii se lasă acum încadrați în

Cuvânt astfel ca toate lucrurile din Biserica Lui să fie reaşezate în starea corectă, şi anume, așa cum au fost la început în Biserică. Curând Mirele ceresc va veni să-Şi ia Mireasa Sa.

Prin harul lui Dumnezeu am rămas credincios chemării cereşti în pofida calomniilor şi grelelor încercări din viaţa mea personală. Domnul a spus despre cei pe care El i-a trimis următoarele cuvinte din Is. 54:17, care sunt încă valabile: *„Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; şi pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta o vei osândi. Aceasta este moştenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul”*.

Eu nu trebuie să retrag nimic din ceea ce am învăţat în peste 8000 de predici sau din ceea ce am scris în multele broşuri şi scrisori circulare. Vreau să mulţumesc din adâncul inimii tuturor fraţilor care distribuie împreună cu mine hrana duhovnicească. Ce privilegiu să trăieşti în mod conştient ultima fază dinaintea revenirii lui Hristos! Toate eforturile depuse zi şi noapte vor fi răsplătite la sfârşit (Fil. 2:16).

Rugăciunea mea este ca nimeni să nu îngăduie ca acest timp preţios să treacă pe lângă el fără ca să trăiască împăcarea cu Dumnezeu şi unii cu alţii. Suntem încă în timpul harului. Mai este timp şi oricine poate veni la Dumnezeu şi să-şi dedice viaţa Răscumpărătorului. Iertarea păcatelor este încă vestită conform marii trimiteri. Oamenii încă devin credincioşi şi sunt botezaţi biblic.

Fie ca ultima fază să devină un mare an de veselie în mijlocul tuturor adevăraţilor credincioşi (Lev. 25:8-13).

Fotografia a fost făcută luni, 15 august 2016. În spate se vede o hartă a lumii cu bolduri care marchează țările în care am predicat. Cu exact 61 de ani în urmă, în ziua de luni, 15 august 1955, după ce participasem la primele două adunări cu fratele Branham, am putut da mâna cu fratele Branham pentru prima oară.

Au trecut 51 de ani de la plecarea lui. În tot acest timp, am purtat ultimul mesaj în 160 de țări în care am călătorit personal. Prin intermediul numeroaselor programe de televiziune și prin transmiterea în direct a adunărilor din Centrul de Misiune din Krefeld în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni ajungem la mii de credincioși de pe toate continentele. În plus, peste 8.200 de DVD-uri și 1.150 de CD-uri sunt expediate în fiecare lună. Broșurile tipărite, scrisorile circulare și predicile trimise prin poștă în decursul unui an se numără cu sutele de mii.

Evanghelia deplină a fost predicată tuturor neamurilor ca mărturie și prin aceasta s-a împlinit Mat. 24:14. Acum sfârșitul poate veni, și va veni! Totuși, nimeni nu cunoaște ziua sau ora. Cu mare recunoștință pot spune: „Credinciosule Dumnezeu, acum, sloboade în

pace pe robul Tău, căci au văzut ochii mei împlinirea făgăduinței pentru acest timp”. Domnul Însuși Își va încheia lucrarea cu Biserica Sa Mireasă, ca Mire o va lua acasă și o va înfățișa înaintea Lui fără pată și fără zbârcitură (Ef. 5:27).

Doar dragostea desăvârșită însoțită de o credință adevărată și vie în fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu va intra în slavă. Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu este DA și AMIN și duce la împlinirea ei pentru toți aleșii care o cred (2Cor. 1:18-22).

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui”. (2Cor. 2:14).

Fie ca binecuvântările Atotputernicului Dumnezeu să vină peste toți cei ce cred Cuvântul lui Dumnezeu.

Sincere mulțumiri tuturor celor ce mă amintesc în rugăciune pentru lucrarea misionară din toată lumea. Fie ca Dumnezeu să răsplătească din bogăția Lui pe fiecare din cei ce susțin această lucrare cu darurile lor. Vreau să mulțumesc fiecăruia din cei ce lucrează în Centrul de Misiune. Da, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei ce poartă scumpul Cuvânt în multe țări. Nu în ultimul rând, doresc să mulțumesc și fraților care slujesc în biserica din Krefeld. Domnul să binecuvânteze pe cei ce iubesc venirea Lui. Amin.

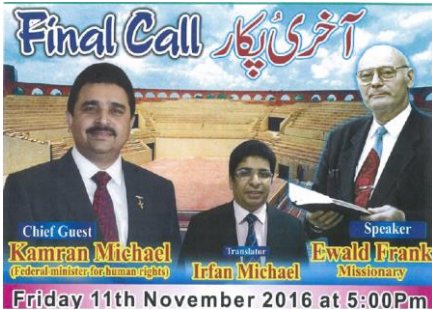
Pentru anul 2017, vă doresc din adâncul inimii binecuvântările vizibile ale lui Dumnezeu, în orice oraș sau țară vă aflați. Împreună ne ridicăm capetele căci noi știm că răscumpărarea trupurilor noastre este aproape. Maranata!

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

O retrospectivă a anului 2016

Prin harul lui Dumnezeu, călătoriile misionare au putut continua și anul acesta. Acestea au cuprins deplasări în toate colțurile lumii: în Azore, în Filipine, în Etiopia, Mozambic, Africa de Sud, Zimbabwe, Burkina Faso și Nigeria, în Pakistan și Guadelupa; am fost de asemenea în România, Franța, Belgia și Anglia iar în ultima duminică a fiecări luni am fost la Zuürich.

Invitația la adunările din Pakistan a fost anunțată la postul național de televiziune.

Pe stadionul din Lahore s-au adunat 3.000 de credincioși ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu din gura unui predicator german. Fratele Kamran Michael, ministru pentru drepturile omului în guvernul pakistanez a salutat participanții. Fratele Irfan Michael fost traducătorul.

Fotografia prezintă o a doua adunare dintr-o biserică din Lahore, Pakistan.

Adunarea de duminică, 4 decembrie 2016, în Centrul Misionar din Krefeld.

*Iubite Doamne Isuse,
Adu-Ți aminte de legământul încheiat cu noi
De sângele vărsat pentru noi
De făgăduințele pe care ni le-ai dat
Și dăruiește-ne viața veșnică!*

Dacă sunteți interesați să primiți literatura noastră,
puteți scrie la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

De asemenea, puteți urmări pe Internet întâlnirile noastre
lunare din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni:

Sâmbătă seara, la ora 20:15
Duminică dimineața la ora 10:45.

Predicile pot fi ascultate în treisprezece limbi.
Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent
conform planului Său de mântuire!

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

E-mail: volksmission@gmx.de

© E. Frank